

La Biennial de Venècia escalfa motors

El Palazzo Fortuny, l'edifici on va viure l'escenògraf, acull una mostra sobre les influències del pintor

Tàpies dialoga amb Fortuny

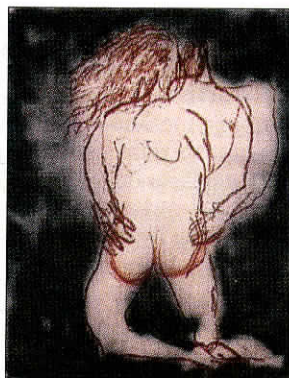
Antonio Saura, Antoni Tàpies, Rodolphe Stadler i Hisao Domoto a Venècia el 1958 ■ FUNDACIÓ ANTONI TÀPIES

El Palazzo Fortuny, un magnífic edifici gòtic, és el racó més *català* de Venècia. L'edifici va ser l'habitatge i taller de Marià Fortuny i Madrazo (1871-1949), escenògraf, dissenyador de vestuari i fotògraf, fill del pintor Fortuny i un dels personatges més polifacètics i inventius de principi del segle XX a la ciutat dels canals. No és per casualitat que l'Institut Ramon Llull intentés negociar sense èxit que aquesta fos la seu del pavelló català de la Biennial d'Art, quan es va engegar el projecte català fa quatre anys.

L'edifici és seu permanent del taller i dels objectes que Fortuny va anar acumulant al llarg de la seva vida, que permet al visitant endinsar-se en l'ambient en el qual creava l'artista. Periòdicament, el Palazzo Fortuny organit-

za també exposicions temporals com a esdeveniments col·laterals de la Biennial d'Art.

Aquest any serà Antoni Tàpies qui, a partir de disabte vinent, ocuparà tot el Palazzo Fortuny, en un diàleg expositiu força interessant. La idea va sorgir de la Fundació Axel Vervoordt, que en l'edició passada de la biennial ja va organitzar la mostra *Tra*, comissariada per una altra catalana, Rosa Martínez. Arran de la mort de l'artista, es va creure que una exposició seria una bona manera d'homenatjar el pintor des de Venècia, que el 1993 va guanyar el Lleó d'Or de la Biennial amb l'obra *Rinzen*. Lluny de l'espectacularitat d'aquella instal·lació, l'exposició *Tàpies. La mirada de l'artista* té un vessant més íntim, segons explica el fill de l'artista Toni Tàpies, que ha comissariat la mostra, juntament amb Natasha

'Cossos' (2011) ■ VEGAP

Hébert, Daniela Ferretti i Axel Vervoordt. "És una exposició sobre el que li agradava al meu pare, des de les obres que pertanyen a la seva col·lecció, que eren molt diverses, fins a la música que escoltava", explica Toni Tàpies.

A més d'obres de Tàpies provinents de l'estudi del pintor, bona part de l'exposició es nodreix amb la col·lecció d'obres d'art que l'artista tenia a casa seva. Una idea semblant a l'exposició *Els llocs de l'art*,

que va reinaugurar la Fundació Tàpies la primavera del 2010. En aquest cas, però, han viatjat a Venècia moltes obres que mai haurien sortit de casa de l'artista. Al cap i a la fi, Tàpies té en comú amb Fortuny el fet d'haver estat un col·leccionista eclèctic. S'hi han inclòs obres de Miró, Picasso, Franz Kline, Jackson Pollock i Jannis Kourellis, així com un bon gruuix d'antigues escultures orientals i tribals. En algun moment de l'exposició, ja que l'estudi de Fortuny no canvia mai la seva estructura, les obres de Tàpies conviuen amb les de l'escenògraf.

Al final de la mostra, altres artistes, com ara Perejaume, Antoni Llena, Giuseppe Penone o Günther Uecker, han cedit una obra per homenatjar Tàpies. "Per mi, la mostra també ha estat el meu particular homenatge al meu pare", clou Toni Tàpies. ■